



VERENIGING VAN GEPENSIONEERDEN "HET GOOI"

INFORMATIE BULLETTIN



36^e jaargang nr. 2

juli 2020

Bij u in de buurt !!!

KAPSALON & PEDICURE MARJO



Woondienstencentrum

voor afspraken: 06 - 30 58 26 99

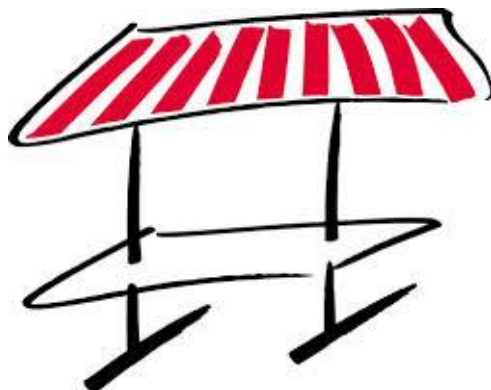
Lopes Diaslaan 93, H'sum



Openingstijden:

pedicure: maandag t/m woensdag

kapsalon: donderdag en vrijdag



Deze ruimte is nog steeds beschikbaar
voor advertenties

In dit nummer

<i>Van de redactietafel</i>	4
<i>Van de bestuurstafel</i>	5
<i>Uit pensioenland</i>	6
<i>Philips Reünie in Eemnes groot succes</i>	9
<i>Zij die uit ons oog verdwenen</i>	11
<i>In memoriam</i>	12
<i>In de greep van het virus</i>	13
<i>Modern Times</i>	16
<i>Kanttekeningen bij de stikstofaanpak</i>	17
<i>Uit de hobbyhoek</i>	22
<i>Tegengestelden maken van onzin, zin</i>	27
<i>Tenslotte</i>	29

Van de redactietafel

Het is voor het eerst in het bestaan van dit bulletin dat u in nummer 2 van de jaargang het verslag van de ALV moet missen. De reünie in Eemnes kon nog net doorgaan, maar vlak daarna werden vrijwel alle activiteiten gestopt. Maar gelukkig werkt de redactie thuis en is er toch weer een bulletin tot stand gekomen. Fijn dat er weer een paar bijdragen uit de vereniging zijn: dat is eigenlijk de bedoeling.

We leven in een tijd dat de ene crisis over de ander heen buitelt: pensioencrisis, klimaatcrisis, stikstofcrisis, coronacrisis, what's next? Het akelige is dat er voor geen enkel probleem een oplossing gevonden is. Zelfs de pensioencrisis is nog steeds niet echt opgelost. Het is een hele opgave om bij al dat mooie weer het hoofd koel te houden.

Ik hoop maar dat u tot nu toe ongeschonden door de coronacrisis bent gekomen en beetje bij beetje weer wat ruimer kunt ademhalen. Het zal een hele toer zijn om de sociale activiteiten weer een beetje op gang te krijgen. Maar wees gerust: de vereniging leeft nog. Veel leesplezier met dit bulletin en een fijne zomer gewenst.

Herman Goossens

P.S.

Om kostenredenen wordt het bulletin nog steeds uitgebracht in zwart-wit, maar op onze website kunt u veel afbeeldingen en foto's bekijken in kleur.



Sluitingsdatum kopij voor het volgende nummer: 31 augustus 2020

Vit pensioenland

Direct verband tussen hoogte van salaris en pensioen verdwijnt

De rendementen op de beurs worden in hoge mate bepalend voor de hoogte van de pensioenen. Het directe verband tussen de hoogte van de uitkering en het eerder verdiende salaris verdwijnt. De kans op mee- en tegenvallers wordt groter, maar er worden schokdempers ingebouwd om dat effect in te tomen.

Dat is de kern van het nieuwe pensioenstelsel waarover vakbeweging, werkgevers en kabinet het vrijwel eens zijn. Er wordt al een jaar aan gesleuteld. Het nieuwe stelsel is de uitwerking van het grote Pensioenakkoord van 2019. Dat werd toen al als een doorbraak beschouwd, maar moest worden uitgewerkt. De aanhoudende financiële malaise bij de pensioenfondsen zet de gesprekken onder grote druk. De coronacrisis heeft die situatie dit voorjaar verder verslechterd.

Het nieuwe stelsel dat nu op tafel ligt moet een einde maken aan de discussies over de slechte situatie van de pensioenfondsen waardoor zij niet aan eerder beloofde aanspraken van hun deelnemers kunnen voldoen. Ook hoeft er straks niet meer voortdurend over de ‘rekenrente’ of het al of niet verlagen van de pensioenen te worden onderhandeld.

De uitwerking is een poldercompromis: de werkgevers krijgen duidelijkheid over de premie die niet meer van jaar op jaar wisselt. De vakbeweging gaat onder druk van de omstandigheden akkoord met een grotere rol voor de beleggingsopbrengsten (tot nu toe vaak weggezet als een ‘casinopensioen’) maar houdt vast aan collectieve beleggingen die volgens haar ‘welvaartswinst’ opleveren.

Versoberd

Tot nu toe was het salaris het ijkpunt voor de pensioenhoogte. Vroeger was de vuistregel dat het pensioen 70 procent van het laatst verdiende salaris was. Sinds de eeuwwisseling is dat versoberd naar 70 procent van het gemiddeld verdiende loon. Dat leverde een ‘pensioenaanspraak’ op. Of een pensioenfonds in staat is al die aanspraken uit te betalen, blijkt uit de ‘dekkingsgraad’. Bij de berekening daarvan is de rente cruciaal. Omdat die al jaren laag is, staan de fondsen er slecht voor, waardoor de premies torenhoog zijn, de pensioenen niet verhoogd en soms verlaagd moeten worden, met veel maatschappelijke onrust van dien.

Nu willen kabinet, werkgevers en vakbeweging overgaan naar een premiecontract. De betaalde premie plus de beleggingsopbrengsten worden bepalend voor de pensioenhoogte. Er is geen sprake meer van een ‘pensioenaanspraak’ maar van een ‘verwacht pensioen’.

Bij de berekening van dat verwachte pensioen wordt gekeken naar de ingelegde premie plus rendementen bij pensionering en de levensverwachting van 65-plussers, nu 20 jaar. Daarop komt een opslag op basis van het ‘projectierendement’, het verwachte rendement in de komende jaren. Dat projectierendement is een voorspelling op basis van beleggingsopbrengsten in het verleden. Als de beleggingen meevallen, wordt het pensioen gedurende een paar jaar stapsgewijs verhoogd en als het tegenzit gebeurt het omgekeerde.

In de praktijk kan dit betekenen dat de plussen en minnen tegen elkaar wegvallen. Wie na pensionering korter leeft dan de verwachte 20 jaar, verliest zijn ingelegde geld aan het pensioenfonds. Dat gebruikt dat geld voor degenen die langer leven dan de verwachte 20 jaar.

Alle premies die in een jaar binnenkomen, worden in principe gezamenlijk belegd. Maar pensioenfondsden kunnen er voor kiezen per ‘cohort’ te beleggen. Dan wordt bijvoorbeeld voor 20- tot 30-jarigen riskant belegd, omdat dat kans biedt op hoge opbrengst. Voor 50- tot 60-jarigen wordt een stuk voorzichtiger belegd omdat zij hun pensioen naderen. Voor gepensioneerden wordt nog conservatiever belegd.

Theoretisch model

Uit berekeningen van het Centraal Planbureau blijkt volgens betrokkenen dat het nieuwe model ‘kan vliegen’. Het CPB rekende met een theoretisch model. Belangrijker zijn de berekeningen die een dozijn pensioenfondsden nu maken om te zien hoe het nieuwe contract uitpakt.

Die berekeningen moeten binnen zijn als vakbeweging, werkgevers en kabinet het eind volgende week eens willen worden. Daarna moet de achterban van de werkgeversverenigingen en de vakbonden nog instemmen. Op vrijdag 12 juni buigt het ‘ledenparlement’ van de FNV zich over het plan.

De verwachting is dat invoering van het nieuwe ‘pensioencontract’ mogelijk zeven jaar zal duren. Voordat het zover is, moeten nog grote hobbels genomen worden. Het plan is om de ‘doorsneepremie’ af te schaffen. Nu subsidiëren jongeren indirect hun oudere collega’s bij de pensioenopbouw. Als dat verandert, verliezen de werkende 45-plussers die subsidie en moeten ze gecompenseerd worden. Hoe dat moet, is nog onduidelijk.

Daarnaast is nog niet helder hoe de pensioenaanspraken die werkenden nu krijgen voorgespiegeld kunnen worden omgezet naar ‘verwacht pensioen’ zonder dat het perspectief sterk verslechtert.

Er is een juridisch probleem met de vraag of mensen met pensioenopbouw gedwongen kunnen worden over te stappen naar het nieuwe contract. Dat kan een probleem worden als het ‘verwachte pensioen’ lager wordt dan de ‘pensioenaanspraak’ of het lopende pensioen. Tenslotte moet het nieuwe pensioencontract in wetgeving verankerd worden.

Gijs Herderschê

Bron: Volkskrant 20 mei 2020



Philips Reünie in Eemnes groot succes

Op donderdag 5 maart vond in het begin dit jaar in gebruik genomen Huis van Eemnes een reünie plaats van Eemnessers met een Philipsverleden. Wat begon als een wild idee in het hoofd van Ruud Klaui, die u al vaker in het bulletin bent tegengekomen, maar bleek aan te slaan bij een grote groep Eemnessers die op de een of andere manier ‘bij Philips hebben gewerkt’. Meer dan 100 mensen meldden zich aan, ondanks de Coronacrisis die zich toen al aandeede.

Het enthousiasme en de tomeloze energie van Ruud werkte aanstekelijk op alle betrokkenen. We waren met z’n allen weer een beetje aan het werk. Wellicht is deze formule bruikbaar om er in andere plaatsen ook een te laten landen.

Hieronder vindt u een artikeltje over deze bijeenkomst van de hand van Jaap Groeneveld, ook geen onbekende in VGG-kringen.



Nostalgisch treffen van de “Triomf der techniek” in Eemnes

De ruim honderd bezoekers van de reünie van voormalige Philips-medewerkers uit Eemnes werden afgelopen donderdag 5 maart in het Huis van Eemnes verwelkomd met het reclamebord:

“PHILIPS TRIOMF DER TECHNIEK”.

Dat was de eerste confrontatie met een greep van tentoongesteld materiaal uit zolders en berghokken als tastbare herinneringen aan Philips Telecommunicatie Industrie (PTI) in Hilversum en Huizen. Daarbij ook gerekend de lokale verkochte afsplitsingen: Atos Origin, Lucent, NEC, Peek, Thales, VDL-MPC.

Ruud Klaui was op het idee gekomen door een toevallig gesprek met ir. Wiarda in een wachtkamer, waar nog enkele andere ex-PTI'ers bleken te zitten en die helemaal opfleurd toen het gesprek op Philips kwam. Gedreven als hij is, heeft Klaui samen met Herman Goossens en Jos Teisman de reünie op poten gezet, daarbij ook nog geholpen door een kring van verschillende anderen.

De avond stond vooral in het teken van het uitwisselen van herinneringen en anekdotes. Klaui had ook kunnen doorgaan voor conferencier met zijn snedige inleiding. Naar voren kwam dat het bedrijf een sfeer uitstraalde van een grote collegiale familie. In Eemnes werd bijvoorbeeld de oude Zuidbuurt in de jaren rond 1970 grotendeels ingenomen door PTI-medewerkers. Peter Calis, tegenwoordig wethouder in Laren, presenteerde zijn ervaringen – veel creatieve handelsgeest – met het zeer winstgevende en gigantische telecomproject in Saudi-Arabië, dat vanaf 1976 vele jaren werk gaf en samen met Ericsson (Zweden) werd uitgevoerd. Veel opgetogen verhalen werden uitgewisseld. Na de pauze werd een ‘pub quiz’ gehouden over bedrijfsgebeurtenissen. In de winnende groep zaten toevallig twee co-auteurs van het boek “Overschakelen” over de geschiedenis van PTI.

De argeloze lezer zal mogelijk denken: “Hoezo triomf, het bedrijf is toch verdwenen? Zo triomfantelijk was het toch blijkbaar niet.” Een belangrijke oorzaak is dat Philips, een groot en zeer divers conglomeraat van bedrijfstakken, moest focuseren om niet ten onder te gaan. Door de nog zeer nationalistisch



ingestelde telecommarkt van de jaren tachtig kon Philips de extreme ontwikkelkosten voor nieuwe telecomsystemen niet ophoesten. De grote afsplitsing van de helft van PTI naar AT&T (later Lucent) werd in 1985 een feit. Ir. van Dedem werd daarover aangehaald: “Als je in bed gaat liggen met een olifant, dan lig je eruit als hij een keer niest.” Zo ging het ook ongeveer. Dat neemt niet weg, los van alle nostalgie, dat er grote dingen zijn gedaan bij PTI, zoals wereldvermaarde telegrafie- en transmissiesystemen, onverwoestbare telefooncentrales, de eerste beeldtelefoon en raketvolgsystemen voor de ruimtevaart. Dus, ja met trots triomf, maar op zijn tijd.

Oud PTI'ers Jaap Hooijmeijer en Eric van der Kamp halen herinneringen op bij de werkende telexmachine PACT200 (foto Joris Klaui).

Zij die uit ons oog verdwenen

Wij hebben via een rouwbrief of anderszins kennisgenomen van het overlijden van:

Dhr. J.H. Jonker	11 december 2019	Hilversum
Dhr. H.S. Niejenhuis	18 december 2019	Nijkerk
Dhr. H.J. Spoon		Bussum
Dhr. G.P. Teijema	13 februari 2020	Ermelo
Dhr. C.P. Dalebout	17 februari 2020	Soest
Dhr. M. Weeda	18 februari 2020	Soest
Dhr. J.F.A. Sweebroek	23 februari 2020	Hilversum
Dhr. J.L. de Kroes	31 maart 2020	Hilversum
Dhr. H. Bogaard	24 april 2020	Amersfoort
Mevr. H.C. van Ree – Keuker	4 mei 2020	Hilversum
Dhr. W.G. Kuiper	13 mei 2020	Hilversum
Dhr. C.M. Vergouwe	10 juni 2020	Hilversum
Dhr. C.G. van der Veen	17 juni 2020	Hilversum
Dhr. G. Does	23 juni 2020	Laren

De redactie en het bestuur van de VGG wensen alle nabestaanden veel sterkte toe bij het verwerken van dit verlies.

Het bestuur van de VGG.



In memoriam

Deze keer vier personen die we speciaal in uw herinnering willen brengen:

Jan L. de Kroes

15 januari 1924 - 31 maart 2020

Jan de Kroes heeft een belangrijke rol gespeeld binnen de toenmalige PTI bij de transitie van de mechanische telefooncentrales naar elektronische centrales en heeft daarbij leiding gegeven aan de technische ontwikkeling. In 1966 werd hij benoemd als buitengewoon hoogleraar in Delft en in 1969 als gewoon hoogleraar. In die periode bleef hij PTI een warm hart toedragen en middels de Unk-stichting bevorderde hij de contacten tussen PTI en de studenten in Delft. Hij was niet alleen een heel slimme en snelle denker, maar vooral een heel vriendelijke, goedlachse en betrokken man.

Henny C. van Ree - Keuker

6 april 1935 - 4 mei 2020

Henny van Ree was jarenlang gastvrouw in de sociëteit van de VGG. Terwijl haar man Cock zijn bridgerondjes meedraaide, zorgde zij dat iedereen zijn natje en droogje kreeg. Bescheiden en vriendelijk, fijn om in ons midden te hebben.

Wim Kuiper

15 maart 1928 - 13 mei 2020

Wim Kuiper was met hart en ziel verknocht aan de VGG-sociëteit aan de Larenseweg, en wel met name aan de werkplaats. Je kon hem geen groter plezier doen dan met hem zijn kast in te duiken en te kijken naar wat hij allemaal met eindeloos geduld gemaakt had. Jarenlang waren Henny de Bruin en Wim de laatste actieve leden van de Hobbyclub. Henny overleed begin 2018 en toen was het voor Wim ook genoeg. Op de ALV in 2018 werd uit de vergadering voorgesteld hem erelid van de VGG te maken, hetgeen met acclamatie werd overgenomen. Deze positie is nu weer vacant.

Chris H. Vergouwe

11 december 1937 - 10 juni 2020

Chris Vergouwe is van 2007 tot 2012 penningmeester geweest van de stichting die het vastgoed beheert waar de VGG tot op heden gebruik van maakt. Velen van ons kenden Chris ook van de afdeling Inkoop voor de Switching ontwikkeling.

*Namens het bestuur en alle leden,
Wim Gooiker, voorzitter*

In de greep van het virus

Alhoewel er al tientallen jaren voor gewaarschuwd werd, was een wereldwijde epidemie toch iets waar de wereld zich niet veel aan gelegen liet liggen. En ineens is het dan zover. Paniek, ongeloof, ontkenning, alle reacties zijn op te tekenen. Normale omgangsnormen gelden niet meer. Hoe het verder moet en hoelang dat gaat duren, de ‘deskundigen’ buitelen over elkaar heen. De wereld staat op zijn kop, en dat allemaal door een minuscuul virus.

We kennen virussen allemaal als een vervelend, moeilijk te begrijpen verschijnsel waar je ziek van wordt, maar waar we geen geneesmiddelen tegen hebben. Wie er ziek van wordt moet er op eigen kracht van herstellen. Het woord heeft een heel negatieve bijklank. Vandaar dat ik getroffen werd door een vraag die ik op een internetforum tegenkwam: ‘Zijn er ook goede virussen?’ In het antwoord werd verwezen naar bacteriofagen, virussen die bacteriën kunnen bestrijden en ingezet kunnen worden als geneesmiddel. Daar had ik wel eens iets over gehoord, want in het kader van resistentie bij bacteriën wordt er met enige regelmaat aandacht aan gegeven. Al met al reden om eens wat te snuffelen in de wereld van de micro-organismen.

Antonie van Leeuwenhoek slaagde er halverwege de 17^e eeuw in een lens te maken die 480 maal vergrootte. Daarmee kon hij ‘kleine diertjes’ waarnemen die daarvoor onbekend waren. In 1676 beschreef hij voor het eerst bacteriën.

Pas in 1862 ontdekte Pasteur de invloed van bacteriën op andere levende organismen en hun rol als ziekmaker. Op zijn initiatief werd het principe van vaccinatie ontwikkeld en introduceerde hij de naar hem genoemde methode om ziekmakende microben uit te schakelen door kortstondige verhitting van voedsel. Hij ontwikkelde een vaccin tegen hondsdolheid zonder de bron van de ziekte, een virus, te kennen.

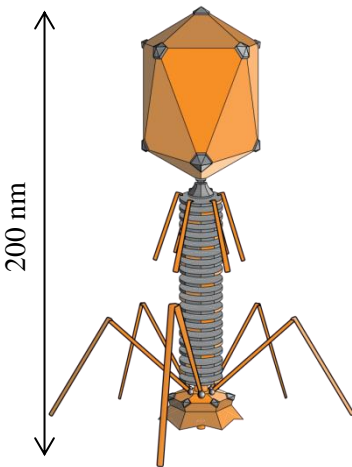
In 1884 bedacht Chamberland een filter met zulke kleine poriën, dat bacteriën er niet meer door heen konden, en werd het mogelijk gericht te zoeken naar de overgebleven ziekteverwekkers. In 1898 introduceerde de Nederlandse microbioloog Beijerinck de naam virus voor de aangetoonde ziekteverwekker.

Er werd uitgebreid onderzoek gedaan om virussen te koppelen aan ziektes als influenza en polio, en daar vaccins tegen te ontwikkelen, maar pas na de uitvinding van de elektronenmicroscopie in 1931 werd het mogelijk virussen zichtbaar te maken. Het virus bleek te bestaan uit een DNA-molecuul, omge-

ven door een mantel van eiwitten. De details over de rol van het DNA zouden pas in 1953 duidelijk worden door studies van Watson en Crick.

De gemiddelde grootte van een bacterie is 1 micrometer (10^{-6} m), variërend van 200 nm tot 500 μm . Ter vergelijking: de dikte van een mensenhaar ligt tussen 17 en 180 μm ; de spoorbreedte in geïntegreerde circuits is tegenwoordig 300 – 500 nm. (10^{-9} m).

Virussen zijn, als gezegd, een stuk kleiner: 20 – 300 nm. Maar de atoomschaal is nog veel kleiner (10^{-10}), en de structuur van een virus kan nog heel ingewikkeld zijn.



Inmiddels weten we dat virussen zich niet zelfstandig kunnen voortplanten, maar een gastheer nodig hebben waar zij in binnendringen en zich dan, ten koste van de gastheer, reproduceren.

Tijdens de eerste wereldoorlog ontdekten Twort (1915) en d’Hérelle (1917) dat sommige virussen sommige bacteriën konden uitschakelen. De laatste noemde deze virussen bacteriofagen. Het onderzoek concentreerde zich in Georgië en er werden met succes fagen gevonden die ziektes als cholera, tyfus en dysenterie konden bestrijden. Rond 1920 waren er twaalf succesvolle fagen bekend.

Intussen werd door Flemming in 1928 onderzoek gedaan aan stafylokokken, waarbij hij ontdekte dat de aanwezigheid van een bepaalde schimmel deze bacteriën om zeep hielp. Hij noemde de stof die de schimmel afscheidde ‘penicilline’. Het zou nog tien jaar duren voor daar echt iets mee gedaan werd. Maar toen de behoefte aan middelen om infecties te bestrijden door de tweede wereldoorlog enorm toenam, nam de ontwikkeling van deze antibiotica een enorme vlucht en werden de bacteriofagen naar de achtergrond gedrongen.

We hebben ongetwijfeld allemaal wel eens een antibioticakuurtje gehad. De westerse geneeskunde is daar vrijwel helemaal op gebaseerd. Maar bacteriën blijken vindingrijk te zijn en zijn in staat om zich zodanig te veranderen dat ze ongevoelig worden voor de toegediende antibiotica. Resistente bacteriën zijn een grote zorg, met name voor ziekenhuizen waar ze nog wel eens opduiken.

In Georgië is de studie naar fagen doorgegaan en daar beschikken ze inmiddels over een verzameling van zo'n tweehonderd fagen waarmee bacteriële infecties kunnen worden bestreden. In de media duiken regelmatig verhalen op van patiënten die ten einde raad naar Tbilisi gaan om zich daar te laten behandelen met fagen. Medisch gezien zijn het altijd succesverhalen, maar ze leiden vrijwel altijd tot verzekeringsproblemen.

Mede door de resistentieproblematiek groeit de interesse voor bacteriofagen, maar voor toepasbaarheid in de medische wereld is veel nodig: onderzoek naar effectiviteit, betrouwbare productie, acceptatie door verzekeraars, het hele circus waar we over horen in het kader van de strijd tegen Covid-19. TU Delft heeft inmiddels een fagenbank operationeel en werkt samen met het Erasmus MC verder aan de inzet van fagen als geaccepteerde therapie.

Anno 2018 zijn de bekende virussen netjes geordend in ordes (14), families (143), onderfamilies (64), geslachten (846) en soorten (4958). De paar honderd fagen zijn dus maar een fractie van wat er aan virussen bekend is.

Biologie, microbiologie, celbiologie, moleculaire biologie, virussen brengen ons naar de rand van wat we leven noemen. Net zoals er goede en slechte bacteriën zijn, zijn er ook goede en slechte virussen. Ze spelen een grote rol in veel biologische evenwichten. Hoe het allemaal samenhangt is nog een gigantisch onderzoekgebied. Maar voorlopig is alle aandacht gericht op het virus dat ons met Covid-19 in zijn greep houdt. Letterlijk en figuurlijk adembenevend.

Herman Goossens



Modern Times

Thuisblijven, afstand houden, we beginnen het een beetje zat te worden. Horeca-ondernemers zijn de wanhoop nabij. Maar als de nood hoog is..... In Renesse heeft de serveerrobot zijn intrede gedaan. Die heeft alleen maar last van computervirussen.



bron: AD 15 april 2020

Nooit meer een ober die wegloopt als hij zegt dat hij er aan komt. Het wachten is nu op een poetsrobot die de serveerrobots na contact weer ontsmet en terloops ook eventjes de tafel en stoelen afneemt.

Herman Goossens

Kanttekeningen bij de stikstofaanpak

Op de kop af een jaar geleden deed de Raad van State een uitspraak waar Nederland nog steeds niet van be-
komen is. Volgens de Raad deed Nederland onvol-
doende om beschermde natuurgebieden te behoeden
voor een overdosis stikstof. Ja, er was een ‘program-
matische aanpak stikstof’, maar die bestond uit vrijblij-
vende en onzekere maatregelen, waar de natuur niet
aantoonbaar van verbetert. Daarom mochten deze
maatregelen niet dienen als compensatie voor zaken die zorgen voor de uit-
stoot van stikstof, zoals wegverkeer, industrie en veehouderij. Zónder zulke
compensatie mag een fabriek of een boerderij in de buurt van een natuurge-
bied niet uitbreiden, omdat daardoor de hoeveelheid stikstof in de natuur toe-
neemt. Het vonnis zette Nederland grotendeels stil; bij gebrek aan een goede
stikstofaanpak konden woningbouwprojecten niet doorgaan en autosnelwegen
niet worden uitgebreid.



Elf maanden lang puzzelde de regering op manieren om het stikstofprobleem
op te lossen – nergens in Europa is het stikstofoverschot in de natuur zo groot
als in Nederland. Een paar noodgrepen moesten ervoor zorgen dat de uitstoot
(in de vorm van ammoniak en stikstofoxiden) op korte termijn vermindert: op
snelwegen ging de maximumsnelheid omlaag (voor minder stikstofoxiden uit
uitlaatgassen) en boeren moeten hun vee ander voer geven (voor minder am-
moniak in de mest). Dat zijn zogeheten ‘bronmaatregelen’, die ervoor moeten
zorgen dat de stand van de natuur niet verslechtert. Maar de Europese richtlij-
nen zijn strenger: Nederland is verplicht ervoor te zorgen dat de natuur verbe-
tert. Ook daarvoor heeft de regering maatregelen bedacht; zo wordt er meer
bos aangeplant. Als doel voor 2030 stelt de regering dat **de helft van de ge-
voelige natuur niet meer overbelast is door stikstof**. Dat wil zeggen dat de
‘kritische depositiewaarde’, de maximale hoeveelheid stikstof die er kan neer-
slaan zonder dat het schadelijk is, niet wordt overschreden.

Dat klinkt mooi. Betekent dit dat de beschermde natuurgebieden in Nederland
in 2030 weer floreren? En wat bedoelt de regering eigenlijk met ‘de helft’ van
de gevoelige natuur? Het antwoord op de eerste vraag is: nee. Het antwoord
op de tweede: er zijn allerlei helften denkbaar.

De ‘grootste’ helft

Hoe groot is de helft van de stikstofgevoelige natuur? Nederland heeft 166 natuurgebieden (op land en water) met de status Natura2000, die tot extra bescherming verplicht. De totale oppervlakte is ruim een miljoen hectare, waarvan bijna 70 procent water is. Niet ieder gebied is gevoelig voor stikstof, en als dat wel zo is kan de mate van gevoeligheid en van overbelasting sterk verschillen van gebied tot gebied, en zelfs nog binnen een gebied. Technisch geformuleerd: de kritische depositiewaarde én de mate van overschrijding daarvan variëren. De totale oppervlakte stikstofgevoelige natuur in beschermde gebieden is ruim tweehonderdduizend hectare. De regering streeft ernaar dat in de helft daarvan in 2030 de kritische depositiewaarde niet meer wordt overschreden. Ruim afgerond komt dat neer op honderdduizend hectare – een oppervlakte ter grootte van Texel plus Vlieland plus Ameland, of van twee keer de Noordoostpolder, of van iets meer dan de Veluwe.

Waar zijn die hectares nu te vinden? Rekenkundig is de honderdduizend hectare het snelst te bereiken door de grootste oppervlaktes gevoelige natuur bij elkaar op te tellen. In dat geval heeft de regering genoeg aan drie Natura2000-gebieden om het doel te halen: de Veluwe, de Waddenzee en Kennemerland-Zuid. Daarbij doemt meteen een probleem op: op de Veluwe was in 2018 de gemiddelde stikstofneerslag per hectare vier keer hoger dan wat de kritische grens is voor de gevoeligste soorten. In Kennemerland was de neerslag zelfs 70 procent hoger dan wat de gevoeligste soort kan hebben. In de Waddenzee ligt de neerslag 16 procent boven wat de gevoeligste soort aankan. Met andere woorden: ernaar streven dat deze drie gebieden niet meer overbelast zijn, vraagt om een enorme vermindering van stikstof; verkeer, industrie, veehouderij – het zou allemaal fors omlaag moeten. Misschien is het dan handiger om te kiezen voor ...

De minst belaste helft

De benodigde honderdduizend hectare waar de stikstofnorm in 2030 niet meer mag worden overschreden kan ook verkregen worden door een optelsom te maken van de gebieden waar de overschrijding nu het geringst is. Dus: de minst overbelaste gebieden, waar de benodigde reductie zo klein mogelijk is. Voor deze optelsom zijn meer dan negentig Natura2000-gebieden nodig, inclusief wederom de Waddenzee en Zuid-Kennemerland, maar zónder de Veluwe. Maar als Nederland zoveel mogelijk stikstof wil kunnen blijven produceren (en dus huizen bouwen en landbouwbedrijven), is het ook mogelijk om te kiezen voor ...

De minst gevoelige helft

Honderdduizend hectare stikstofgevoelige natuur kan óók bestaan uit een optelsom van gebieden met de hoogste kritische depositiewaarde. In deze robuuste gebieden mag relatief veel stikstof neerslaan voordat dat schadelijk wordt. Dat lijkt economisch aantrekkelijk. Maar: om te komen tot honderdduizend hectare relatief ongevoelige natuur, moeten meer dan honderd Natura2000-gebieden bij elkaar opgeteld worden. Dan lijkt het doel voor 2030 weer sneller te behalen door te kiezen voor ...

De ongezondste helft

In de gebieden die nu al het meest overbelast zijn door stikstof, zeg maar de ongezondste, is de noodzaak van verbetering vanzelfsprekend het grootst. Wie honderdduizend hectare wil verbeteren van natuur met de hoogste overschrijding van de kritische depositiewaarde, moet 27 Natura2000-gebieden tezamen nemen, waaronder weer de Veluwe en Zuid-Kennemerland, die groot van oppervlak én zwaar belast zijn. Deze gebieden in 2030 in een goede staat laten verkeren, zal vragen om forse maatregelen. Bovendien is het, puur geredeneerd vanuit het belang van de natuur, misschien het meest op zijn plaats om te kiezen voor ...

De gevoeligste helft

Wat het meest kwetsbaar is, verdient de meeste bescherming, kun je zeggen. Als er honderdduizend hectare gevoelige natuur in 2030 niet meer door stikstof overbelast mag zijn, dan zou dat ook kwetsbare natuur met een lage kritische depositiewaarde kunnen zijn. Hiervoor is het stikstofgevoelige oppervlak nodig van 125 Natura2000-gebieden, met als meest kwetsbare onder meer de Strabrechtse Heide & Beuven, Kampina & Oisterwijkse Vennen en het Drents-Friese Wold. Die gebieden zijn ieder zwaar overbelast, de gemiddelde stikstofneerslag per hectare is er drie tot vijf keer hoger dan wat de meeste kwetsbare aanwezige soort aankan.

En, wat kiest de regering?

De ‘helft van de stikstofgevoelige natuur’, die in 2030 in een betere staat moet zijn, is dus op meerdere manieren te definiëren. Van de bovenstaande definities hanteert de regering er geen. Een woordvoerder van het ministerie van landbouw, natuurbehoud en voedselkwaliteit laat weten: “De streefwaarde zegt niets over welke gebieden en welke hectares bereikt moeten worden”. Oftewel: wélke 50 procent stikstofgevoelige natuur in 2030 niet meer door

stikstof overbelast is, is niet vastgelegd. De regering hoopt dat alle maatregelen (onder meer reductie van uitstoot en actief herstel van de natuur) ervoor zorgen dat overal in Nederland de natuur iets beter wordt, voldoende om ervoor te zorgen dat een optelsom van stukjes natuurgebied hier en daar samen 50 procent ofwel honderdduizend hectare oplevert.

Floreert de natuur in 2030?

Dat is maar zeer de vraag. In een advies aan de regering schrijven het Planbureau voor de Leefomgeving, TNO en adviesbureau CE Delft: “De gepresenteerde uitkomsten kennen aanzienlijke onzekerheden rond kennis of modellen, beleid en gedrag, en ontwikkelingen in de toekomst.” Het RIVM heeft het verwachte resultaat van de stikstofmaatregelen in kaart gebracht. Wie de kaart van 2030 naast die van 2018 legt, ziet dat het op veel plekken beter wordt. Maar, zo tonen de kaarten ook aan: vooral de Veluwe, waar premier Rutte en minister Schouten begin dit jaar nog naar toe togen om met eigen ogen de gevolgen van stikstofneerslag in de natuur te aanschouwen, is en blijft een zorgenkind, ook in 2030.

Bovendien is stikstof niet alleen een probleem in Natura2000-gebieden, maar evengoed in natuur zonder die speciale status. Daarom moet Nederland aan allerlei Europese normen milieunormen voldoen – die op dit moment lang niet allemaal worden gehaald (zie hiernaast), en de vraag is of dat in 2030 wel het geval zal zijn. Het Wereld Natuur Fonds noemt de plannen van de regering “een veel te optimistische inschatting”. Johan Vollenbroek van Mobilisation for the Environment, dat het vorige stikstofbeleid aanvocht bij de Raad van State, voegt daaraan toe: “De doelstelling van de regering is multi-interpretabel. En dat is waarschijnlijk precies de bedoeling.”

Vijf opgaven, drie onvoldoendes

De uitstoot en neerslag van stikstof is niet alleen probleem voor beschermde natuurgebieden, maar voor het milieu als geheel. Nederland is daarom gebonden aan diverse Europese richtlijnen. Welke zijn dat? En voldoet Nederland eraan?

1. Nationaal Emissie Plafond

Deze richtlijn stelt grenzen aan de uitstoot van ammoniak en stikstofdioxide. Voor ammoniak gold een ‘uitstootplafond’ van 128 kiloton in 2010; dat is wat Nederland in totaal in een jaar mag uitstoten. Tussen 2020 en 2029 moet de uitstoot 13 procent verminderen ten opzichte van 2005. Voor stikstofdioxide gold een plafond van 260 kiloton in 2010. Tussen 2020 en 2030 moet de emis-

sie 45 procent verminderen ten opzichte van 2005. Het doel voor ammoniak is niet gehaald, dat voor stikstofoxiden wel.

2. Vogel- en habitatrichtlijn

Nederland moet aangewezen gebieden (Natura2000) beschermen tegen te veel neerslag van ammoniak en stikstofoxiden. Het ene type natuur is meer overbelast dan het andere. De doelstelling wordt niet gehaald.

3. Nitraatrichtlijn

Nederland moet ervoor zorgen dat er niet te veel stikstof (in de vorm van nitraat) terechtkomt in het grond- en oppervlaktewater. De norm is: maximaal 50 milligram nitraat per liter grond- of oppervlaktewater. De ene grondsoort laat meer nitraat wegspoelen dan de andere. De doelstelling wordt niet gehaald.

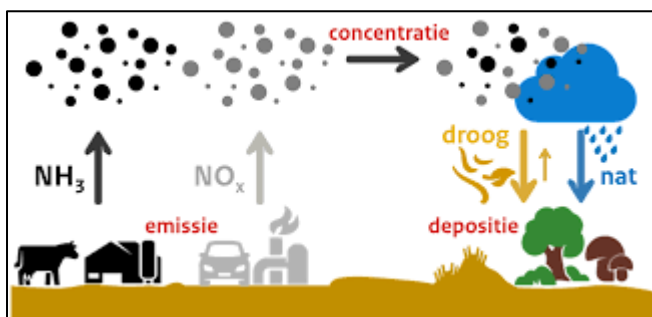
4. Kaderrichtlijn water

Dit is de Europese richtlijnen voor de chemische kwaliteit (mate van verontreiniging) en de biologische kwaliteit (mate van verzuring en vermessing door onder meer stikstof) van het oppervlaktewater. Nederland scoort op beide criteria onvoldoende.

5. Europese richtlijn voor luchtkwaliteit

Europa stelt limieten aan de concentratie fijnstof (PM10) en fijnere fractie van fijnstof (PM2,5) in de lucht. Voor fijnstof ligt de norm op 40 microgram per kubieke meter en voor fijnere fractie van fijnstof op 25 microgram per kubieke meter. Nederland haalt beide normen.

bron: Trouw 20 mei 2020



Vit de hobbyhoek

In het decembern timer van vorig jaar trof u een bijdrage aan van de hand van Pierre Joosten over de detectie van zwaartekrachtgolven. Zeker voor techneuten een interessant onderwerp.

Gedurende zijn actieve loopbaan werkte hij op de afdeling transmissie waar hij zich bezighield met de technische aspecten van offertes van systemen om telefooncentrales aan elkaar te koppelen.

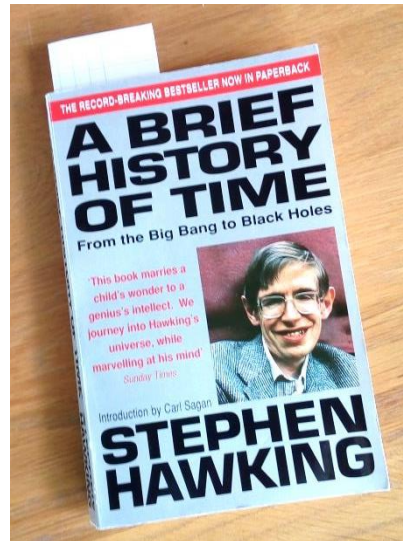
In dit nummer opnieuw een bijdrage van Pierre over zijn interesses.

Herman Goossens

EEN VERLATE HOBBY

Astronomie heeft altijd in enige mate mijn belangstelling gehad. Als kind keek ik al graag naar de sterren. Trots was ik toen ik, veel later, naast de Grote Beer nog enkele andere sterrenbeelden kon aanwijzen, dat ik Venus wist te vinden en Sirius. Maar daar bleef het bij, mijn leven lang. De belangstelling was niet verdwenen, maar sluimerde.

Het zal zo'n 8 jaar geleden zijn dat ik iets las over Stephan Hawking, de gehandicapte wetenschapper in zijn rolstoel. Hij was volledig verlamd door de spierziekte ALS, ook zijn stem kon hij niet meer gebruiken. Via enkele spieren die nog werkten, aanvankelijk in zijn hand, later alleen nog enkele in zijn wangen en zijn ogen, kon hij een op zijn rolstoel gemonteerde spraakcomputer bedienen en daarmee communiceren. Bijvoorbeeld als professor aan diverse universiteiten, o.a. Cambridge. In die toestand heeft hij een bestseller geschreven: 'Het universum' ('A brief history of time'), met een oplage van 25 miljoen exemplaren. En dat met zo'n titel. Gelukkig lag het in de bibliotheek, want dat wilde ik zien, en lezen natuurlijk. Het was goed leesbaar, maar wel zware kost, vooral door de grote hoeveelheid informatie en begrippen die ver weg staan van onze dagelijkse gewone ervaringen. Maar mijn interesse was



voorgoed geprikkeld. In de kringloopwinkel vond ik ‘Evoluerend Heelal’ van wetenschapsjournalist Govert Schilling. Zijn enthousiaste schrijfstijl voerde me dwingend door het verleden, heden en toekomst van ons universum. Natuurlijk ging ik ook op het internet zoeken, een onuitputtelijke bron.

Na verloop van tijd leek het me een goed idee om alles wat ik inmiddels over dit onderwerp had opgenomen eens op te schrijven in een logische volgorde, om het voor mezelf op een rij te krijgen. En zodanig dat het leesbaar is voor leken. Dat bleek zeer verhelderend te werken. Voor allerlei zaken, b.v. details, beweringen die ik deed, moest ik het internet op, voor precieze omschrijving, voor informatie, voor beter begrip, voor het bijstellen van mijn denkwijze, enz. De tijd die ik eraan heb besteed, schat ik op 70% internet, 20% boeken, 10% typewerk. En ik ben nog steeds aan het herschrijven. Het is dat ik het allemaal zo boeiend vindt.

Ik ben geen expert, ook geen amateur, ik ben een geïnteresseerde.

Pierre Joosten

EERST WAS ER NIETS EN DAT ONTPLOFTE

Onvoorstelbaar

De kiem, het oerzaadje waaruit alles ontstond, was zowel niets als ook alles, een entiteit: oneindig klein, oneindig zwaar, oneindig compact, oneindig heet. Wie het daar heeft neergelegd weten we niet. Wie op de knop drukte al evenmin. Maar het was er en het gebeurde. Er was nog geen materie, geen moleculen, geen elementaire deeltjes, geen natuurkrachten, maar alles, het hele huidige heelal, zat verstrengeld in een minuscuul brokje pure energie: het heelal in statu nascendi. Vóór het tijdstip 0 was er geen tijd en ook geen ruimte. Beide ontstonden bij de oerknal en zijn sindsdien onlosmakelijk met elkaar verbonden. Einstein introduceerde het begrip ‘ruimtetijd’. Wij leven in de ruimtetijd 13,8 miljard. Bij die tijd hoort een bepaalde ruimte. Gisteren was die kleiner, morgen is die groter.

Het heelal, waarvan wij deel uitmaken, bestaat uit onvoorstelbaar veel materie in een onvoorstelbaar lege ruimte. Deze tegenstrijdigheid zal ik proberen uit te drukken in getallen.

Het heelal

Maar eerst iets over een veel voorkomende gedachtesfout. Een ruimte zoals wij die kennen is bepaald door zijn afmetingen en plaats. Dat kan jaren hetzelfde blijven. Het verandert door verbouwing of afbraak. Het is een ruimte in 'De ruimte', in 'Het heelal'. De oerknal vond niet plaats ergens in de ruimte, zoals de atoombom op Hiroshima, de oerknal was zelf het begin van de ruimte die zich explosief uitbreidde. Waar vond de oerknal dan plaats? Ga even op een stoel zitten: overal! Toen zo'n 100 jaar geleden bekend werd dat het heelal uitdijt, bedacht George Lemaître dat het dan ook in het verleden kleiner moet zijn geweest en dat er dan ook ooit een beginpunt moet zijn geweest, waarin het heelal volledig gecomprimeerd aanwezig moest zijn: de ontdekking van het ontstaan van het heelal. Als alles, het volledige heelal in het oeratoom aanwezig was, kan elk deeltje hier op aarde of aan de andere kant van het heelal, claimen dat de knal bij hem plaats vond, in de ruimtetijd 0.

Licht reist met een snelheid van 300.000 km per seconde. Een lichtjaar is de afstand die het licht in een jaar tijd aflegt. Dat betekent dat we nooit licht kunnen zien dat ouder is dan 13,8 miljard jaar. Dat bestaat niet, want toen was er immers nog niets. En ook geen licht waarvan de bron verder weg staat dan 13,8 miljard lichtjaar. Dat bestaat wel. Maar dat heeft nog niet genoeg reistijd gehad om ons te bereiken.

Het heelal is geen bol met een straal van 13,8 miljard lichtjaar. Het dijt immers uit, toen al en nu nog steeds. In een fractie van de allereerste seconde zelfs exponentieel snel, met 100 verdubbelingen, waarbij uitdijingssnelheden optraden van vele malen de lichtsnelheid. Materie kan nooit met de lichtsnelheid reizen, maar ruimte is geen materie, die kan dat wel. Daardoor werden tijdens die exponentiële uitdijing veel energiedeeltjes (materie was er toen nog niet) uit elkaars gezichtsveld getrokken. Niet door eigen beweging maar door de uitdijing, die alles wat zich in de ruimte bevindt meeneemt, zoals de krenten in het deeg van een rijzende krentenbol. Die deeltjes zijn buiten onze waarnemingshorizon gekomen. Het deel dat we wel kunnen zien, het waarneembare heelal, is maar een klein deel van het totale heelal.

Als we een ver sterrenstelsel waarnemen zien we waar het stond toen dat licht vertrok, miljarden jaren geleden. Daarna ging het met de uitdijing mee. Zoals stippen op een ballon die wordt opgeblazen zich van elkaar verwijderen, zo verwijderen sterrenstelsels zich van elkaar door de uitdijing.

Uit berekeningen is gebleken dat de straal van het waarneembare heelal door de uitdijing is toegenomen van 13,8 naar 46 miljard lichtjaar.

Het werkelijke heelal is vele malen groter, volgens schattingen minstens 10^{23} tot 10^{26} keer zo groot is als het waarneembare heelal.

Massa en gewicht

In ons spraakgebruik wordt het woord 'gewicht' gewoonlijk gebruikt voor 'massa'. De massa van een voorwerp geeft aan hoeveel kg materie (atomen) erin zit. Het gewicht geeft aan met hoeveel kracht dat voorwerp op de weegschaal drukt. De eenheid van die kracht is niet de kilogram maar de Newton. Het gewicht is afhankelijk van de zwaartekracht op de plaats van waar we wegen. Een weegschaal, geijkt in kg, vertelt dat een zak cement met een massa van 50 kg ook een gewicht heeft van 50 kg. Maar zet diezelfde zak op diezelfde weegschaal op de maan dan weegt die daar 8 kg, op Jupiter 126 kg. In alle gevallen blijft de massa 50 kg, er is geen materie bij- of afgegaan. In de astronomie wordt daarom 'massa' gebruikt om aan te geven hoe zwaar iets is.

Het grote heelal

Hoe zwaar is nu alles en hoe groot? De massa van het heelal verandert nooit. Uitdijing of niet, er gaat nooit iets af en er komt nooit iets bij.

Een gemiddeld melkwegstelsel bevat ruim honderd miljard, 10^{11} sterren. En het (waarneembare) heelal telt ruim 10^{11} sterrenstelsels.

Hieronder een overzicht. Ik heb soms grove afrondingen gemaakt om met ronde getallen te kunnen werken. De intentie van dit verhaal verandert er niet door.

Object	Straal (km)	Volume (km³)	Massa (kg)
Aarde	(6x) 10^3	10^{12}	10^{24}
Zon	10^6	10^{18}	10^{30}
Melkweg	10^{18}	10^{54}	10^{42}
Waarneembare Heelal	10^{24}	10^{71}	10^{53}

De massa van de Eiffeltoren is 10 miljoen kilo, 10^7 kg.

De aarde is even zwaar als 100.000.000.000.000.000, oftewel 10^{17} Eiffeltorens.

En de zon (bijna uitsluitend waterstof en helium) is even zwaar als 300.000 aardmassa's.

Dichtheid in de ruimteoceaan

Gaan de voorraadschuren van het heelal niet uitpuilen met zoveel materie? Nou, niet echt.

Eerst de Melkweg. Met 10^{11} sterren in een ruimte van 10^{54} km³ is per ster $10^{54}/10^{11} = 10^{43}$ km³ beschikbaar. Dat is een kubus met een ribbe van 10^{14} km. Als we alle sterren gelijkmatig over het heelal verspreiden is de ruimte per ster $10^{71}/10^{22} = 10^{49}$ km³, een kubus van 10^{16} km.

Om een beetje met de voeten op de grond te blijven reduceren we de zon tot het volume van een luis: 1 mm³. Dat is een reductie van $10^{18} \times (10^6)^3 = 10^{36}$. Met dezelfde reductiefactor wordt de ruimte die de luiszon heeft in de luis-melkweg $10^{43}/10^{36} = 10^7$ km³.

Dat is een kubus met ribbe van ruim 10² km = 100 km.

Het heelal wordt na dezelfde reductie $10^{71}/10^{36} = 10^{35}$ km³.

Elke luis in haar luizenheelal (totaal 10^{22}) heeft een ruimte van $10^{35}/10^{22} = 10^{13}$ km³.

Haar kubuswoning is ruim 10⁴ km = 10 000 km hoog.

Wat is de soortelijke massa van het heelal?

Voor de fijnproevers heb ik nog de soortelijke massa. Dat is het gewicht per liter (1 dm³) materie (op aarde).

Ter vergelijking eerst de soortelijke massa van enkele “aardse” stoffen:

Goud	19,2 kg
IJzer	7,8 kg
Water	1,0 kg
Lucht	0,0013 kg
Waterstofgas	0,000.01 kg

Voor het heelal geldt:

De inhoud is 10^{71} km³ = 10^{83} dm³.

De massa is 10^{53} kg

De soortelijke massa van ons waarneembare heelal: $10^{53}/10^{83} = 10^{-30}$ kg = **0,000000.000000.000000.000000.000001 kg**

Heeeeeeeeelemaal niets!

Pierre Joosten

Tegengestelden maken van onzin, zin

Vlissingen kreeg een marinierskazerne, die het uiteindelijk weer werd afgenomen. Ergens is het heel ironisch dat dit nu net in Zeeland gebeurt, een provincie waarvan de twee lettergrepen ook elkaars tegenovergestelde zijn. Het deed me denken aan het wiskundige begrip ‘inverse’. Een inverse van iets voert de omgekeerde bewerking uit. Zo kun je optellen de inverse van aftrekken noemen, en is delen de inverse van vermenigvuldigen. Kwadrateren en worteltrekken zijn ook tegenovergesteld. Zo maakt de inverse een bewerking weer ongedaan.

In de taal kennen we ook een soort inverse: het antoniem. Een woord met tegenovergestelde betekenis. ‘In’ is het tegenovergestelde van ‘uit’, bijvoorbeeld. Net als ‘aan’, trouwens. Samen met Daan van Eijk, met wie ik drie jaar lang deze plek vulde, heb ik ooit een lijstje aangelegd van zinnetjes waarbij de laatste woorden elkaars inverse zijn: de buurt vindt het fijn als ik de kerkklok zacht luid. Ik verheug mij op de dingen die gaan komen. De rovers hadden hun buiten binnen. Ik breidde het lijstje later uit, ook met hulp van taalliefhebber Adri Altink, die met zinnen aankwam als ‘Ik vind het personeel in die bars vriendelijk’. Ooit wilde ik een lied maken waarin het laatste woord van elke regel steeds het antoniem was van het voorlaatste woord, en dat laatste woord moest dan door de zaal geroepen worden. Ze zijn geen goede tennissers want al hun slagen ... / maar fietsend kunnen ze wel heel erg snel van bergen ... (U had hier dan falen/dalen moeten roepen.)

Het idee sneuvelde om redenen van bewerkelijkheid, maar het lijstje overleefde. Deze week vond ik het weer, en zag ik, mede met dank aan Daan en Adri dus: waar in de wiskunde inverses elkaar ongedaan maken, maken ze in de taal van onzin, zin:

De boer kwam haar op zijn land bij de achterste voor tegen. Zij zag zijn krullen en werd onmiddellijk verliefd op zijn haar. Hij daarentegen werd overvallen door het hele wezen van haar zijn. Hij nam het woord en sprak: “Ik wil wel verder leven, maar alleen samen”. Haar antwoord was kort maar krachtig: “Nou en of!” Ze waren dus allebei direct om.

Verder lopend over de akker zagen ze hun pad door diverse mollen kruisen. Bijna klapte zijn enkel dubbel. “Hecht je aan mijn boerenbestaan?”, vroeg hij hinkend. “Of vind je het ook prima als ik een handeltje in zink drijf? Ik werk nu namelijk de hele week hard. En je krijgt op een dag genoeg van een koe die almaar naar je kop staart. En weet je hoe eentonig het is als ik in de moestuin aan de zoveelste staak werk?”

“Oh”, antwoordde ze, “ik ben nuchter zat. Ware liefde maakt van minder meer.” “Dus ik mag ook een mislukte schrijver worden die over de US Open dicht? Of als schipper aan de slag gaan en ermee stoppen als de woelige baren niet bevallen?” Ze lachte en zei: “Daar komt het wel op neer. Al word je een bakker die voor elke stol smelt.”

Maar nog voor een eventuele huwelijksnacht ging het goed fout. Op een avond in het Concertgebouw zei hij: “Hopelijk duurt het recital van Lang Lang kort. Hij raakt de toetsen wel aardig, maar zijn maniertjes worden op den duur goedkoop. Ik ga liever naar een wedstrijd van AZ. Al heeft het doel daar een slordig net.” Zij was een groot muzik liefhebber en zijn woorden vielen haar in dat licht zwaar. En dat terwijl hij eerst zo’n kenner leek. “Dat vind ik nou echt vals! Wat denk je wel niet?”

Ze was teleurgesteld in zichzelf, omdat haar eerdere liefde voor hem door de roze bril gekleurd bleek. Het was tijd voor wraak en zo werd de liefde haat. Hij, naïef, dacht eerst nog dat ze die bijl voor zijn werkplaats in de stal kocht. Ze had hem eigenlijk ’s nachts willen ombrengen maar ging overdag vast los. Ze sleepte zijn overschot naar een brede landweg en dat was nog een heel stuk. Daar nam ze de bijl weer, waarna even later zijn lichaam in stukjes in het slootje naast de dreef zonk. Nooit meer is er iets van hem teruggevonden, maar wie weet komt er ooit een afgehakt enkeltje retour.

*Jan Beuvink
Trouw, 22 februari 2020*

Tenslotte



Het was een smetteloos paasfeest

VGG-ACTIVITEITEN en CONTACTPERSONEN

secretaris@vegege.nl

www.vegege.nl

Redactieteam Informatie Bulletin

Eindredactie:

Hr. H.J.M. Goossens tel. 5310101

Hasselaarlaan 66, 3755 AX, Eemnes

Email: hjm.goossens@gmail.com

Opmaak en vormgeving:

Hr. J. Rebel tel. 5256649

Biljarten (wo- en do-middag)

Hr. L.A.C. Aquina (wo) tel. 6830613

Hr. A.A. Rigter (do) tel. 6944000

Klaverjassen (di-, do-middag)

Hr. T. van Bokhorst tel. 6831988

Hr. A. v.d. Berkt tel. 0620436889

Klokkenclub (di-, do-, vrijdag)

Hr. J.D. Grondman tel. 6858767

Hr. J. Dijkstra tel. 6214373

Teken- en Schildercursus

Vacant

Bestuur:

Voorz.: Hr. W.J.C. Gooiker tel. 6239644

1^e secr.: Hr. J. Rebel tel. 5256649

2^e secr.: Hr. Fr. v.d. Post tel. 6560212

1^e penn.: Hr. Fr. Dams tel. 6421374

2^e penn.: Hr. J. Sloot tel. 0618891884

Pensioenzaken:

Hr. G.J. Visscher tel. 5881085

Hr. H.L.M. Raaijmakers tel. 030-6378766

Werkplaatscommissaris:

Hr. J. Dijkstra tel. 6214373

Eindredactie Informatie Bulletin:

Hr. H.J.M. Goossens tel. 5310101

Gebouwenbeheer:

Hr. A. van Bruchem tel. 0642233490

Telefoonnummers

Telefoonnummers vermeld zonder kengetal hebben allemaal kengetal 035.

Bestuursvergadering:

Meestal de eerste maandagmiddag van de maand.

De sociëteit:



Larenseweg 165-167
1222 HG Hilversum
tel. 6855471

Gebouwbeheerder:

Voor gebreken of onderhoud:

Hr. A. van Bruchem tel. 0642233490

(Klachten etc. a.u.b. noteren in het zwarte boek op de bar van de soos!!!)

Activiteiten:

Bridge (wo-middag)

Hr. W.J.C. Gooiker tel. 6239644

Creativiteitscursus

(di-ochtend)

Mevr. S. Albrecht-Versteeg tel. 5823469

de Toekomst

de Toekomst is een full service cross media bedrijf met een unieke combinatie van interactieve en grafische media.

Print media

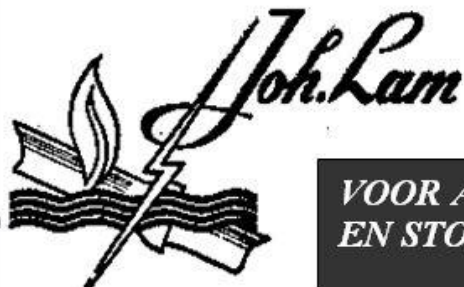
- studio
- drukkerij
- print & copy
- sign & display

Online media

- design
- apps en mobile
- websites & cms
- online marketing

Een keer kennismaken? Bel 035 7200 600 of mail naar info@detoekomst.nl
U bent van harte welkom bij onze inspirerende locatie in Hilversum.

Loosdrechtseweg 198 – 1215 KD Hilversum
telefoon +31 35 72 00 600 – info@detoekomst.nl



LARENSEWEG 187
TEL. 6858390 H'SUM

**VOOR AL UW CV AANLEG
EN STORINGEN**

- *GAS en WATERLEIDING*
- *SANITAIR-ELEKTRA*

